Здобудеш Українську Державу, або згинеш у боротьбі за Неї

Декалог українського націоналіста

Конгрес **У**країнських **Н**аціоналістів

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

e-mail: nacija@ukr.net 19 - 25 квітня 2005 року № 15 (75)

На жаль, 60-ліття закінчення Другої світової війни в нашій країні має перспективи перетворитися на свято відродження сталінщини і сталіністів. Так звана велика вітчизняна війна вже давно приватизована комуністично-імперською пропагандою і використовується для боротьби проти незалежності України.

СКІЛЬКИ ЩЕ СТАЛІНІСТИ ШАНТАЖУВАТИМУТЬ УКРАЇНУ?

У цьому сенсі дуже показовою є стаття такого собі Борислава Яцка „Будєт лі рєабілітірован... фашизм?" у газеті „Кієвскій вєстнік" (2.04.2005 р.). Наведу тільки один вислів, щоб показати, як деякі ветерани-сталіністи ненавидять усе українське. На жаль, саме їм належить влада в усіх ветеранських організаціях, а не тим учасникам війни (а їх теж немало), хто всім серцем сприйняв незалежність рідної країни. Отже, які емоції викликає поміж сталіністів наш державний прапор: „бандерівці присягали на вірність Гітлеру під „жовто-блакитним прапором, на котрому був не лише тризуб, але й свастика... ні на одному будинку парламенту світу нема прапора, на якому раніше була свастика, а в нас, в Україні, причому вже в новій, демократичній, такий прапор є на будинку Верховної Ради, як заклик на підтримку фашизму і бандеризму... Прийнята символіка – символіка зла..."

Ось таку лють, ненависть, зневагу відчувають вони щодо тисячолітньої символіки українського народу. В їхній заяві немає жодного слова правди. Все побудовано на брехні, замовчуваннях, пересмикуваннях історії. Ніколи рух Бандери не присягав нікому, крім українського народу. Коли нацисти вимагали вже після арешту скасувати відновлення Української держави, Бандера сказав, що проголошуючи державність, він спирався тільки на мандат, отриманий від українців, без будь-яких консультацій з німцями. Як відомо, саме після цього Провідник національно-визвольних змагань потрапив до нацистської тюрми, а згодом - до концентраційного табору Заксенхаузен. До речі, у концтаборі Освєнцим загинули два його рідні брати.

Деякі фрагменти статті Яцка справляють враження дикої, алогічної маячні. Він пише: „Це вона (Червона армія – авт.) визволила в'язнів німецьких концтаборів, у тому числі й Освєнцима, куди запроторювати людей допомагали нацистам оунівські поліцаї". Це, за Яцком, виходить, що запроторити Степана Бандеру до Заксенхаузена, а його братів до Освєнцима допомагали члени ОУН?!! Скільки ще наша країна буде змушена слухати патологічну брехню тих, якими керує ненависть до незалежної України?

Автор статті є дрімучим невігласом в історії, він не знає фактів, про які можна було прочитати навіть у радянських підручниках з історії.

Яцко просторікує, як сталіністи визволяли свій (?) народ. Так, визволяли від німецьких концтаборів, щоб запроторити до ГУЛАГу, щоб віддати на поталу Сталіну та його репресивним органам. Звинувачення Яцка і тих, хто за ним стоїть, брехливі, недоказові, абсурдні. Як бандерівці могли „нищити свій народ", якщо без його підтримки ані ОУН, ані УПА не могли б протриматись і кількох місяців, а боротьба тривала десятиліттями? В тому-то й була сила українського націоналізму, що він спирався на масову підтримку українського народу, який би не став підтримувати тих, хто його нищить.

У своїй маячні Яцко переспівує якісь фільми жахів, звинувачуючи членів ОУН-УПА у всіляких вигаданих сталінською пропагандою „звірствах". Це робиться з однією метою - змусити людей забути про звірства комуно-шовіністичної імперії, за старою московською схемою – „тримай злодія".

Сталінські ветерани спираються на певну кількість листів з описами міфічних „звірств" ОУН-УПА, одержаних ними від власних прихильників, від носіїв сталінської ідеології і психології. Ці люди нічого не хочуть сказати про реальні звірства ЧК, ГПУ, НКВД-МГБ-КГБ. Очевидно, вони з ними цілком солідарні. Нині немов в ім'я наруги над жертвами сталінізму, над кримсько-татарським народом, репресованим Кремлем, сталінські ветерани, разом з лідером кримських комуністів Грачем і сепаратистом Куніциним, організували встановлення в Криму пам'ятника Сталіну.

Яцко вводить в оману, коли заявляє, що влада Кучми дала гроші на „Літопис УПА" і фільм „Нескорений" про генерала Шухевича. Гроші на фільм і видання „Літопису" збирали українці в цілому світі. Яцко висуває абсурдну ідею, що герої ОУН-УПА мають просити вибачення в українського народу! В того народу, який їх підтримував, і який вони захищали... Просити вибачення за те, що виборювали волю Україні?

Яцко та інші сталіністи брешуть, що нібито члени ОУН брали участь у розстрілах у Бабиному Яру. Річ у тому, що після 30 червня 1941 року, після проголошення незалежної України у Львові, гестапо почало полювання на українських націоналістів. Сотні членів ОУН, в тому числі члени Проводу, були заарештовані й розстріляні. Яцко, звичайно ж, не знає, хто така Олена Теліга, розстріляна німцями в тому ж таки Бабиному Яру, хто такий Мирон-Орлик, убитий агентами гестапо біля Київського оперного театру, про що свідчить відповідна меморіальна дошка на його стіні. А крім того, після 1945 р. в Конгресі США відбулися слухання про діяльність ОУН-УПА (між іншим, під наглядом потужної і впливової єврейської громади Америки). Конгрес дійшов висновку, що рух Бандери не мав ніякого відношення до Голокосту. Про це Яцко, якби хотів, міг би прочитати в книзі московського історика Б. В. Соколова „Окупація".

Але сперечатися зі сталіністами – марна справа, як і доводити їм, що незалежна українська держава має право на існування. Адже вони досі мріють про відновлення московської імперії і чекають, коли ж нарешті загине самостійна Україна. Життя показує, що нікуди ми не подінемось від необхідності заборонити Комуністичну партію та її сателітів як п'яту колону іноземної держави, як ворожу, підривну силу.

ОУН-УПА не потребує ніякої реабілітації. Хто буде реабілітовувати збройну силу українського народу? Вчорашні (та й сьогоднішні) колонізатори, окупанти-„визволителі"? Не потребує навіть тому, що ніколи й ніким не була засуджена. Ідеться про інше. ОУН-УПА воювала за Українську Самостійну Соборну Державу, і якщо держава ця справді є українською, самостійною, соборною, то вона має визнати цей факт і належним чином ушанувати ветеранів національно-визвольних змагань. Це вже треба не стільки старенькім ветеранам ОУН-УПА, скільки нам, нинішньому поколінню, щоб шанувати свою державу і себе самих. Україна не повинна далі терпіти нахабний шантаж і залякування з боку „сталінських соколів", які чомусь вирішили, що в ненависній їм „петлюрівсько-бандерівській" Україні вони будуть диктувати умови, змусять усіх дивитися на історію їхніми очима, встановлять імперсько-комуністичну цензуру підручників, наукових праць, де під їхнім тиском історики будуть вимушені проклинати героїв української свободи, як і досі в Московському патріархаті проклинають гетьмана Мазепу.

А Українська держава, якщо вона справді українська, а український уряд, якщо він справді український, не повинні бути заручниками сталінських ветеранів-українофобів, і не повинні запитувати в них дозволу на вшанування тих, завдяки яким вони сьогодні керують незалежною європейською країною.

А щодо примирення? Ті ветерани Червоної армії, які сприйняли незалежність України, як правило, не мають ворожнечі до тих, хто цю незалежність виборював. Але інші, які й досі „За Родіну, за Сталіна!", за Радянський Союз, за тотальне російщення, за імперію – кому вони потрібні з їхнім „примиренням"... Скільки можна загравати з п'ятою колоною, з ворогами незалежності? Скільки можна надавати їм роль „верховного судді" української історії? Вони, саме вони, „сталінські соколи" „визволяли" Україну для Сталіна, для сталінського терору і насильства, в ім'я „України не для українців". Чимало з них мають ще й особистий інтерес перешкоджати справедливості щодо ветеранів ОУН-УПА, адже були діячами сталінських репресивних структур і бояться, що постане питання про їхні „подвиги" в Західній Україні в 40-50-ті роки, тому так натхненно брешуть про „злочини" інших, щоб прихувати свої реальні. Ніколи той, хто любить Україну, не примириться з тим, хто її ненавидить. Ніколи той, хто хоче бачити її вільною і незалежною, не примириться з тим, хто хоче бачити її московською рабинею. Ніколи український націоналіст не сяде за один стіл з німецьким нацистом і російським шовіністом. Але вони сідали разом - Москва і Берлін, хоч зараз про це мовчать. Історію не приховаєш, і до 9 травня ми ще дамо матеріали про стратегічний союз Гітлера і Сталіна, про співпрацю Вермахта і Червоної армії, про підтримку СРСР воєнних дій Німеччини проти Англії і Франції в 1939-1941 рр., про спільну агресію Москви і Берліна проти Польщі. Як казав герой твору російського письменника Грибоєдова „Лихо з розуму": „Я розповім про вас таку правду, що гірша за будь-яку брехню". То ж далі буде.

Микола Чорноморенко

ОЛЕКСІЙ ІВЧЕНКО: „З НАФТОГАЗОВОЇ ГАЛУЗІ ЗА ОСТАННІ ТРИ РОКИ ВИЛУЧЕНО ДО ТРЬОХ МЛРД. ДОЛ. США"

стор. 2

СРСР – ВИЗВОЛИТЕЛЬ ЧИ АГРЕСОР?

Втискати ідею незалежності в заскорузлі форми збанкрутілого СРСР, зокрема в радянські свята, - справа невдячна і ганебна.

стор. 3

ЄВГЕН ГІРНИК: „КОНГРЕС ЗАЛИШАЄТЬСЯ У СФЕРІ ПІДТРИМКИ ПРЕЗИДЕНТА"

стор. 4

ЗЕМЛЯ Й НЕВОЛЯ

Землевласникам нічого не залишається, як творити свою „мафію" на захист національних інтересів.

стор. 6

Автобіографічний нарис Слави Стецько

„...ХАЙ ЗАБУДЕТЬСЯ МОЄ ІМ'Я, АЛЕ ХАЙ ЖИВЕ ВІЧНО УКРАЇНА"

стор. 8

Борітеся - поборете!

ВАЖЛИВО

Президент критикує уряд
Ющенко провів минулого тижня нараду з питань макроекономічної ситуації, на якій піддав критиці Мінекономіки, Мінфін і Нацбанк, що не змогли належним чином впоратися з інфляцією. За його словами, 4% за перший квартал – дуже велика цифра. Він також висловив занепокоєння тим, що зростання валового внутрішнього продукту в січні – березні становило 5,4%. „Якщо нова команда не втримає високі темпи зростання ВВП, ми втратимо соціальну сферу”, – підкреслив Ющенко. Він закликав уряд бути ініціативнішим, терміново приступити до впровадження указів, які б допомогли бізнесу знайти мотивацію для інвестиційних проектів. Президент поставив перед урядовцями завдання представити ефективну стратегію контролю за цінами. Він заявив, що готовий до найтіснішої співпраці з парламентом і урядом заради виконання програми подолання бідності, яка має бути пріоритетом номер один для влади.

Весна. Пора усе садити...
Міністерство внутрішніх справ та його регіональні підрозділи запрошують з 18 до 22 квітня до відповідних підрозділів міліції для дачі пояснень за фактами зловживань колишніх і новопризначених чиновників: колишнього голову ЦВК С. Ківалова, колишніх голів Київської ОДА А. Засуху, Закарпатської ОДА І. Різака, Сумської ОДА В. Щербаня, Черкаської ОДА В. Льошенка, Вінницької ОДА В. Коциміра, колишніх перших заступників голів Хмельницької ОДА В. Цимбалюка, Вінницької ОДА А. Дмитренка. Крім колишніх, до МВС запрошуються нинішні чиновники: голова Херсонської облради В. Ходаковський, перший заступник Тернопільської облради В. Кравець, заступник голови Полтавської ОДА В. Лисак, начальник управління охорони здоров'я Рівненської ОДА Я. Маслій. МВС вже порушило кримінальну справу стосовно Ялтинського міського голови С. Брайка. Колесников вже сидить. І це тільки початок...

Для ЧФ останній парад настає
Міністр закордонних справ України Б. Тарасюк заявив, що Україна не має жодних намірів продовжувати термін перебування в Криму російського Чорноморського флоту, який завершується 2017 р.

Українці шанують неділю, а Ющенко – суботу?
За комуністичною традицією, в переддень дня народження ката В. Леніна, Президент України разом з урядовцями мав висаджувати дерева в парку Слави. Та зранку в суботу йшов дощ, і Президент садив дерева в неділю, в день, який українці, за своїм звичаєм, шанують і не працюють. Цікаво, чи це радник винен, чи серед урядовців більше тих, хто шанує суботу?

Втрати США в Іраку - 1549 осіб, решти союзників - 173
Воєнні втрати США в Іраку з березня 2003 р. становлять щонайменше 1 тис. 549 солдат і офіцерів. Втрат зазнали й союзники США. Найбільших – Великобританія - 86 солдат і офіцерів. Італія втратила 21 військовослужбовця, Україна - 18, Польща - 17, Іспанія - 11, Болгарія - 8, Словаччина - трьох, Естонія, Таїланд і Нідерланди - по два військовослужбовці, Данія, Сальвадор, Угорщина, Казахстан і Латвія - по одному.

ЄС назвав режим Лукашенка диктаторським
Таку заяву поширили міністри закордонних справ країн Євросоюзу на зустрічі в Люксембурзі. Офіційний Мінськ усі обвинувачення відкидає.

Все валять на покійника
Начальники чотирьох залізниць - Придніпровської, Південної, Південно-Західної та Одеської, які загалом перехавували в 2003-2004 рр. як благодійну допомогу близько 1 млрд. грн., дали пояснення МВС. Під час допитів усі керівники переконували - діяли за вказівками покійного Кирпи.

В'язниця – рідний дім
Майже половина ув'язнених, які виходять на волю з вітчизняних буцегарень, незабаром повертаються назад. Такою є офіційна статистика. Ці люди стверджують, що вдруге піти на злочин вони були змушені, адже після звільнення не мали житла, грошей та роботи.

Навіть ревізори вражені
500 млн. грн. розікрало Держуправління справами за каденції Л. Кучми. Такий результат перевірки КРУ України. Голова відомства М. Сивульський зазначив, що це попередня оцінка, без участі експертів. Свого часу так званою ДУСею керував Ігор Бакай, який зараз перебуває в розшуку.

Зброя на честь Помаранчевої революції
Сувенірний пістолет із написом "Так!" , який стріляє гумовими кулями, виготовили на Вінницькому НВО "Форт". Пістолет буде приблизно вчетверо дорожчий за звичайну травматичну зброю. Він оздоблений золотом.

Пікетування посольства Польщі в Україні
Приводом для акції протесту стала пересувна виставка "Східні терени, що тонуть у польській крові", яка проходить у Польщі. Вояки УПА там змальовані ворогами польського народу. Позиція пікетувальників: українські повстанці - українські герої.

Нове в справі про вбивство журналіста
Генпрокуратура залучає записи Мельниченка до справи Ґонгадзе. Їх разом з диктофоном привезли до Києва соратники Березовського.

Робота для двохсот українських миротворців
Президент України Віктор Ющенко пропонує направити їх у зону ізраїльсько-сирійського конфлікту. Там українські вояки мали б спостерігати за роз'єднанням ізраїльських і сирійських військ.

Візи до Чехії для українців тимчасово безкоштовні
З першого травня до кінця літа громадяни України зможуть безкоштовно отримувати короткострокові (до 90 днів) візи до Чехії.

Гонгадзе вбивав особисто Пукач
Журналіста Г. Гонгадзе вбивав особисто колишній начальник Департаменту зовнішнього спостереження МВС генерал Пукач, - розповів заступник Генпрокурора В.Шокін. Пукач у розшуку.

Європарламент за Румунію і Болгарію
Європейський парламент проголосував на користь рішення про вступ Румунії та Болгарії до Євросоюзу.

Найбільша проблема Європи - Росія
Старший син останнього австрійського імператора Отто фон Габсбург заявив про серйозну загрозу для Європи з боку Росії. Теперішні методи Путіна дуже нагадують йому сталінські часи. Він категорично висловився проти можливого майбутнього вступу Росії до ЄС, доки РФ не дасть свободу всім своїм колоніям.

За матеріалами інформагентств та наших кореспондентів

Голова Конгресу Українських Націоналістів та НАК „Нафтогаз України” Олексій Івченко 15 квітня в ефірі 5-го каналу розповів про перспективи нафтогазової галузі України, і не тільки. Пропонуємо читачам найсуттєвіші тези з його виступу.

ОЛЕКСІЙ ІВЧЕНКО:
„З НАФТОГАЗОВОЇ ГАЛУЗІ ЗА ОСТАННІ ТРИ РОКИ ВИЛУЧЕНО ДО ТРЬОХ МЛРД. ДОЛ. США”

Про головування в Конгресі
Я не склав повноваження голови Конгресу Українських Націоналістів, оскільки це можна зробити лише на Великому зборі, який відбудеться цього року. Рішення буде прийматися там.

Про перші враження від нового крісла
Бачиться серйозна перспектива нафтогазової галузі України, яка є стратегічною і бюджетоутворюючою. Будемо рухатися в перспективних напрямках її розвитку. Цього року плануємо сплатити близько 12% консолідованого держбюджету.

Про гроші, вкрадені через НАК
Чітко сказати - скільки було вкрадено в системі НАК мають компетентні органи. Думаю, скоро вони цим займуться. Наші експерти підрахували, що з нафтогазової галузі протягом останніх трьох років було вилучено до 3-х млрд. дол. США.

Про рівень стабільності в нафтогазовій галузі України
Нафтогаз вживає серйозних заходів щодо стабілізації цін на ринку нафтопродуктів. Зокрема нафту власного видобутку ми не продаємо на аукціонах, а переробляємо на українських нафтопереробних заводах і реалізуємо через власну мережу заправок за граничними цінами. На наших АЗС ми порахували мінімальну рентабельність і зафіксували ціни.

Впродовж року ціни на нафтопродукти зростуть приблизно на 6-8%. Перейдуть за 3 грн. З цим можна боротися лише ринковими методами. Для цього держава повинна контролювати мінімум 30% ринку нафтопродуктів, тобто, під контролем держави має бути хоча би два нафтопереробні заводи. Тоді жодних проблем не буде, і, як ефективний гравець на ринку, ми зможемо регулювати ціни ринковими методами.

Про перепідпорядкування НАК „Нафтогаз України” та конфлікти навколо цього питання
В частині підпорядкування НАК „Нафтогаз України” я не бачу жодного конфлікту. В існуючій ієрархії у нас з міністром палива та енергетики проблем немає і, переконаний, не буде. Ми компетентні кожен в своїй частині відповідальності і знаходимо спільну мову.

Сьогодні НАК підпорядковується Кабінету Міністрів. Жодних проблем не має і з його керівництвом. Ми виконуємо доручення Кабміну. На цю посаду я призначений Указом Президента і вважаю, що це правильно. Оскільки нафтогазова галузь є стратегічною для України, то головною особою, під контролем якої має перебувати галузь, є Президент.

Про німецький кредит
Ми підписали з „Дойче банком” кредитну лінію на 2 млрд. євро. На таку суму до цього часу не підписував ніхто. Але головне не сума, а умови: без застави, без державних гарантій, за нами вибір проектів, як кредит використовувати.

Ми маємо конкретні проекти, під які будемо використовувати цей кредит.

Перший транш 300 млн. дол. я підпишу в цьому місяці. Він буде використаний для економії відсоткових ставок, які сьогодні сплачує НАК по кредитних лініях. Середня ставка, яку НАК сплачує різним банкам, становить 13%. Німцям ми будемо сплачувати лише 8. Ця частина кредиту буде використана на економію оборотних коштів компанії.

Кредит також буде використовуватися для модернізації газотранспортної системи України. Впроваджується проект дефектоскопії зовнішніх і внутрішніх трубопроводів. Сучасна технологія дозволить прораховувати можливі проблеми, мінімізувати втрати.

Сьогодні газотранспортна система витрачає на власне виробництво близько 7 млрд. куб. м газу. Хочу скоротити ці витрати на 20-30%. Для цього потрібно модернізувати систему, і ми це будемо робити в цьому році за рахунок коштів кредитної лінії.

Кредит також використовуватиметься для розвитку видобутку вуглеводнів в Україні, мається на увазі шельфи Азовського і Чорного морів.

Ми маємо значні перспективи. Протягом найближчих 5 років збираємось покрити дефіцити балансу як газу, так і нафти в Україні за рахунок їх видобутку на зовнішніх ринках. НАК веде такі проекти в багатьох країнах світу.

Про газопровід, який Росія з Німеччиною мають намір побудувати по дну Балтійського моря, оминаючи Україну
В економічній частині цього проекту для України є певний ризик. Газопровід буде прокачувати 19 млрд. куб. м газу не транзитом через Україну, а напряму з Росії в Німеччину. І тут ми втрачаємо. Але якщо говорити про обсяг, то це не дуже вплине на загальні обсяги транзиту російського газу через Україну.

Про нафтогін Одеса-Броди
Сьогодні він працює в реверсному режимі. Російська сторона не виконує свої зобов'язання з обсягів прокачування - 9 млн. т. Ми мали переговори з російським міністром Христенком, ставили це питання, і він пообіцяв вплинути на його вирішення.

СВОБОДУ УКРАЇНСЬКОМУ СЛОВУ В КРИМУ

Уже четвертий місяць як в Севастополі з відома концерну РРТ та за ініціативи директора державного підприємства „Телерадіопередавальний центр АР Крим” Михайла Рогожина вилучено з ефіру єдину україномовну FM-радіостанцію на півострові – радіо „Бриз” ВМС України, чим остаточно позбавлено рідного слова не лише захисників Вітчизни, але й усю українську і кримсько-татарську громади Севастопольського регіону. За підтримку Віктора Ющенка радіо „Бриз” грубо намагалися закрити перед виборами, а зараз вирішено задушити його економічно. В той час, коли „Русское радио” та ще шість російськомовних FM-радіостанцій Севастополя здійснюють мовлення безкоштовно, радіо „Бриз” виставляються суми, за які можна відремонтувати бойовий корабель.

Українська громадськість міста Севастополя сприймає й розцінює тривалий тиск на ТРК „Бриз” як одночасний тиск і на україномовну громаду Севастополя, як відплату флотським телерадіожурналістам за їхню мужню і принципову позицію під час виборів, як продовження політики подальшої русифікації українців Севастополя. Спробою прибрати з ефіру єдину „помаранчеву радіостанцію” Криму антипрезидентські сили розпочали підготовку до виборів до Верховної Ради.

У Севастополі відбувся мітинг представників державницьких громадських організацій міста з вимогою негайно надати ефір єдиній україномовній FM-радіостанції в Криму - радіо „Бриз” ВМС України. Резолюцію мітингу направлено керівництву країни.

Конгрес-інформ

нація і держава
19.04 – 25.04. 2005 р.

СРСР – визволитель чи агресор?

Нинішні керівники України залюбки демонструють свою побожність і водночас незнання біблійних істин. Одна з них - не можна наповнювати молодим вином старі міхи, бо розірве воно їх і пропаде разом з міхами. Втискати ідею незалежності в заскорузлі форми збанкрутілого СРСР, зокрема в радянські свята, – справа невдячна і ганебна.

Святкувати 60-річчя перемоги Росії в російсько-німецькій війні 1941-1945 рр., внаслідок якої Україна вдруге після 1921 р. опинилася під російською окупацією, а вся Центральна і Східна Європа зазнала комунізації, – це підтримувати російських шовіністів, які не втрачають надії повернути втрачене. Прикро, що за чотирнадцять років незалежності в Україні на офіційному рівні не дано об'єктивної оцінки подіям 1941-1945 рр. Інші держави пострадянського простору, що пішли шляхом демократії, це зробили давно.

Сесія Верховної Ради Литовської РСР одинадцятого скликання, висловлюючи думку всього литовського народу, ще 18 травня 1989 р. засудила російсько-німецькі договори 1939 р. Лейтмотивом сесії прозвучали слова: „Суспільне визнання і засудження воєнних протоколів є об'єктивною необхідністю. Зробити це треба в ім'я історичної правди, майбутнього литовського та інших народів Прибалтики. Верховна Рада Литовської РСР звертається до з'їзду народних депутатів СРСР, уряду Радянського Союзу з вимогою засудити згадані таємні угоди, підписані тодішнім радянським урядом, та оголосити їх незаконними і недійсними з моменту підписання".

Другий з'їзд народних депутатів СРСР восени 1989 р. прийняв постанову „Про політичну і правову оцінку радянсько-німецького договору про ненапад від 1939 року", в якій засудив ганебний зговір двох агресорів. У постанові визнано, що прорахунки, пов'язані з наявністю зобов'язань Німеччини перед СРСР, погіршили наслідки віроломної нацистської агресії. Росія свідомо сприяла розв'язанню руками Німеччини Другої світової війни, сподіваючись створити сприятливу обстановку для маніакального плану світової комуністичної революції. Таким чином, Росія є посібником фашистських агресивних планів.

Визнання незаконним російсько-німецького договору про ненапад 1939 р. має низку юридичних і політичних наслідків. Один з них – це принципова зміна політичної оцінки російсько-німецької війни 1941-1945 рр. Це вже ніяка не Велика Вітчизняна війна радянського народу, як її називає російська пропаганда. Радянський Союз визнано співучасником протиправного зговору з фашистським агресором, а оголошення Німеччиною війни Росії в ніч з 21 на 22 червня 1941 р. вже не є злочином. Росія втратила морально-правову основу виправдання своїх неправових дій під час підготовки і в ході німецько-російської війни, яка насправді не мала визвольного характеру, а була збройною боротьбою двох колишніх союзників, а потім суперників у міжнародному розбої.

Засудження пакту Молотова-Ріббентропа поставило комуністичну Росію у рівень з фашистською Німеччиною.

Визнання договору 1939 р. незаконним означає відсутність правової основи перебування російських військ на територіях, західніше радянського кордону станом на 23 серпня 1939 р., потім включених до складу СРСР.

Це ставить також під сумнів законність перебування в Західній Україні росіян, які переселилися туди після 1939 р.

З моменту цього визнання члени підпілля Організації Українських Націоналістів, вояки Української Повстанської Армії, учасники Руху Опору в країнах Балтії, в Білорусі автоматично стали борцями за право і справедливість, незалежно від визнання чи невизнання своїми нинішніми урядами.

Росії як правонаступниці СРСР треба не тільки вибачитися за „звільнення" від німців ціною російської окупації країн Східної і Центральної Європи, зокрема України, але ще довго відшкодовувати морально й матеріально свою провину за вчинене.

Рішенням Ліги Націй 14 грудня 1939 р. СРСР був виключений з цієї організації як країна-агресор.

З 1959 р. Конгрес США щорічно приймав резолюції про поневолені народи Балтії, України, Білорусії, Молдови. Нинішнє ж керівництво України у своєму рабському угодовстві перед Москвою скотилося нижче за міжнародно-правову оцінку названих подій і нащадків замордованих Росією мільйонів українців, змушує брати участь у святкуванні перемоги катів своїх батьків і дідів, та ще й величати їх своїми милостивими „освободітєлямі".

Дмитро Грицай

ВІДЬМА З БАГДАДА

Не ображаймо Конотоп - з Багдада
Ця Відьма; екс-тиран - її звізда,
Багдадський злодій Відьмі цій - відрада,
А люди, що за Ющенка, - орда!..

Цій Відьмі і Верховний Суд не вгодить,
Сама собі - Конституційний Суд:
Шельмує вибір власного народу,
Державній мові чинить пересуд...

Ця Відьма Олігархівна з охвістям
За „Так!" не служить й, певно, не добру,
А кланам тим, що за Союз сибірський,
І тим, які нас ділять по Дніпру...

Червоним носом червонить екрани,
Ефір стає чорнішим від багна,
Народу всюди сипле сіль на рани,
А репетує, що свобод нема...

Василь Василашко

ДЕ ВАШІ ОПРИЧНИКИ, ПРЕЗИДЕНТЕ?

Глава держави повинен бути справедливим і твердим, щоб совісні громадяни його поважали, а безсовісні боялись. Користуючись м'якосердністю нашого Президента вороги Української держави витирають об нього ноги, оббріхують, знаючи, що не будуть покарані,- бо в нас демократія.

З історії знаємо, що в російського царя Івана Грозного була команда опричників, яка мала емблему: собача голова і мітла, що означало - винюхувати й вимітати. Щось на зразок опричників треба і нашому Президентові. Адже державою треба командувати так, щоб вороги не могли спокійно спати.

... Я майже вдвічі старший за Віктора Андрійовича. Я багато прожив, багато бачив, а тому вважаю, що маю право давати деякі поради.

Савелій Надюк, м. Сміла

СТАРА ВЛАДА ЩЕ НА ПЛАВУ!

30 березня у наш забутий Богом віддалений Петровський район міста Донецька „злетілися" депутати райради, міськради та апарат райвиконкому в повному складі. Причиною стала заява-звернення громадсько-політичного об'єднання „Сила народу" до голови Петровської райради м. Донецька Людмили Корешкової, у якому наголошувалось, що Л. Корєшкова очолює районну організацію Партії регіонів. А оскільки Партія регіонів в опозиції до влади, то Л. Корєшкова не має права керувати районом. Тому ГПО „Сила народу" Петровського району вимагає, щоб Л. Корєшкова та її апарат пішли у відставку.

Така заява викликала обурення депутатів і райради, і міськради. Вони просто-таки вискакували на трибуну або репетували з місця. Таке поняття як демократія було відсутнє не тільки у виступах депутатів, а й у їхній поведінці. Насамкінець депутат Редька підвів підсумок, сказавши, що нічого морочити голову такими пустими заявами, а представники „Сили народу" повинні вибачитися перед Л. Корєшковою за це неподобство...

А чи не настав час старій владі просити вибачення в народу - і за фальсифікації під час виборів, і за роки без надії на краще майбутнє?

На жаль, зміни в центрі ще ніяк не торкнулися регіонів - стара влада на місцях. Вона робить надзусилля, щоб утриматися на плаву. То невже ми це спокійно споглядатимемо?

Ганна Сердюк, м. Донецьк

КАТАМ УКРАЇНИ ПРИСВЯЧУЮ

Я кату вінець колючий повісив
Під оплески бурні і свист,
Тому що він тут не родився, не ріс,
А горе лишень Україні приніс.
Ото, катюго України,
За 70 дрімучих літ
Дарую я і Україна
Тобі оцей колючий дріт
На многа, многа, многа літ.
Дарую від усього люду
За мільйони їх страждань.
Допоки серце б'ється в грудях
Я зневажатиму комуну,
Гаситиму червону грань.
Дарую від бійців, що мертві -
З Волині, армії УПА.
Вони, соколики безсмертні...
Лишились в пам'яті, у серці
Героїв славних імена.
А ви, кати-енкаведисти,
Колючий дріт, немов намисто,
Прийміть від мене особисто
І ще від родичів моїх
На многа, многа, многа літ!

В'ячеслав Луцюк, м. Долина

КИЇВ СЛЬОЗАМ НЕ ВІРИТЬ

Який гармидер зчинився, як тільки народна влада почала реалізовувати одне з гасел Помаранчевої революції: „Бандитам — тюрми".

У числі перших претендентів на одну з вакантних камер у в'язниці опинився одіозний Колесников, голова Донецької облради, відомий нам після сепаратистського збіговиська в Сєвєродонецьку. Як виявилося, до всього ще й „рильце" цього товариша сепаратиста в пушку: рекет, спроба вбивства - це вже не шовіністичне словоблудля, це кримінал.

Однопартійці Колесникова та їхні поплічники счинили гвалт, бо багато з них не просто однопартійці, а, як говорять у певних колах, „подєльнікі". Тому для них боротьба за Колесникова — це боротьба за власну шкуру. От і надриваються, і заходяться лютим дзявкотом політичні блазні на кшталт Шуфрича, Вітренко, Корчинського. Бідкається за долю новітнього „мученика совісті" й великий "демократ" Янукович, проливає сльози за свободою слова. Те, що він має можливість говорити все, що йому заманеться, що Шурма, Медведчук, Шуфрич та до них подібні світяться щодня на телеекранах — це не свобода, виявляється.

Щоб уникнути покарання за вчинені кримінальні злодіяння, вони кожному фактові таких звинувачень намагаються надати політичного забарвлення. От і професійний борець за справедливість Н.Карпачова мало не захлинулася шляхетними сльозами, коли побачила Колесникова у сталевих „браслетах": тортури! А де ж була жалісліва захисниця прав людини, коли труїли В.Ющенка, арештовували Ю.Тимошенко, чинили розправу над іншими опозиціонерами?

Події навколо затримання Колесникова показали, з якою опозицією Ющенко, уряд і всі ми матимемо справу. Це цинічна, підступна, підла, здатна на все сила, куди стікається, як у каналізаційний колектор, весь політичний бруд. Криміналітет, який підняв синьо-білий прапор опозиції, буде шалено опиратися розслідуванню злочинів, а тим більше - покаранню. Він буде клеїти на себе наліпки жертв політичних репресій і волати про порушення прав людини. Отже, контрреволюція почалася!

Крім політичної тріскотні, ще й з економічним саботажем. Російські власники українських нафтопереробних заводів змовились і підняли ціни на пальне, щоб зірвати посівну. Металургійні барони погрожують загальним страйком. Янукович заявив про намір блокувати транспортні магістралі. Україна знову в небезпеці! Маємо захистити завоювання Помаранчевої революції. Маємо вийти на майдани і рішуче сказати: контрреволюція не пройде!

Олесь Вітряний,
голова Хмельницької ОО КУН

ТУГА ЗА ВЕЛИКИМ

...О, Націє, дужа і вічна, як Бог, -
Не це покоління холопів...
Олег Ольжич

Де ви, мої шляхетні Провідники? За ким йти без вагань і сумнівів у бурхливому морі націотворення? Хто вкаже дорогу? Хто розпізнає зло і благословить на боротьбу з ним? Кому стане сили й мужності бути розіп'ятим на хресті за народ свій знедолений? Хто вдихне в спраглу душу непохитну віру і святу правду нації?

Болять, мучать думки, бо зграя нікчемних політиканів, видаючи себе за спасителів „отечества", тримає в руках своїх замість прадавніх козацьких списів псевдодемократичні квачі, а купка безсоромних олігархів заслинила власну совість розмовами про справедливість. Їхню справедливість! Бо Христова ще й досі блукає на кладовищі українських ілюзій. Йти за ними? Повірити їм і вкотре зупинитися на краю безодні? Досить! Націю не сміють вести за собою свинопаси духом.

Нації потрібні геракли духу! Нація хоче бачити аргонавтів чину! Святослав Хоробрий, Богдан Хмельницький, Тарас Шевченко... Чи не їхню славу розтоптано на початку дев'яностих? Ярослав Мудрий, Іван Мазепа, Леся Українка... Чи не їхній меч покладено сьогодні до ніг нових зверхників?

Сподіваємось дива? Що воскресне Україна, як воскрес Христос? Пам'ятаймо, Христос не творив чудес, не сціляв калік і недужих – „по невірію їх". Революції не робляться в білих рукавичках. З помаранчевою латкою на колінах не йдуть до вільного кола народів. І не має без влади – волі. Без української влади для української нації. Слава Україні!

Ігор Піголь, м. Славута

МИ ЗРОДИЛИСЬ ІЗ КРОВІ НАРОДУ

У нашій родині жертвами політичних репресій стали (а таких родин в Україні мільйони) я і моя сестра Марія Варава, 1926 р.н.. На світанку до нашого села Грималівка на Бродівщині вдерлися МГБісти - Воробйов, Зорянов, Макаров... і хижо накинулися на нас, сонних. Схопили, скрутили і потягли на допит до лісу.

Терпіли ми до знемоги знущання і тортури і відповідали одне:

- Не знаємо. Не бачили. Не чули.

Судив нас військовий трибунал прикордонних військ, який за лічені хвилини ухвалював смертні вироки: «В связи с указом... заменить на 25 лет лишения свободы».

З Львівської в'язниці більшовицькі людожери загнали нас на сконання за колючі дроти у віддалені табори ГУЛАГу - Мордовія, Караганда, Західний Сибір, Воркута...

Після політстрайків і загальної непокори, що прокотились хвилею таборами під гаслом „Воля або смерть!", були в'язниці: Владімірська, у Львові на Лонцького. По тому - тривале дорозслідування моєї справи і скасування вироку в 1954-1955 рр. - по смерті Сталіна.

1957 р. - нове звинувачення: антирадянська націоналістична пропаганда й агітація, і, звісно ж, „по свідєтєльским показаніям". І ще 8 років поневірянь в таборах Мордовії та Східного Сибіру...

Нелюдські випробування, незмірні муки і страждання, що випали на мою долю, загалом тривали понад 11 років!..

Теодор Варава,
м. Червоноград

ЄВГЕН ГІРНИК:

„КОНГРЕС ЗАЛИШАЄТЬСЯ У СФЕРІ ПІДТРИМКИ ПРЕЗИДЕНТА"

- Пане Євгене, після переходу Олексія Івченка у виконавчі структури влади, ви залишаєтесь єдиним представником керівництва Конгресу в парламенті. У зв'язку із переформатуванням фракції „Наша Україна", утворенням самостійної фракції УНП, яку позицію займатиме Конгрес?

- Конгрес Українських Націоналістів - організована політична структура, що діє уже понад 12 років, має динамічно зростаюче членство і своїм завданням бачить реалізацію української національної ідеї в Українській державі. У зв'язку із цим ми не збираємося ліквідовувати свою ідентичність. Конгрес діятиме у великій політиці.

Зараз проходять певні процеси в парламенті, але це не означає, що Конгрес має розчинитися у якійсь іншій структурі. Наша позиція однозначна - ми представляємо й будемо представляти в парламенті Конгрес Українських Націоналістів. Конгрес підтримував на виборах Віктора Ющенка і підтримуватиме його політику. Ми залишаємося у сфері підтримки Президента Ющенка й не збираємося самоліквідовуватися або вступати в інші партії.

- Крім вас у Верховній Раді є ще двоє у минулому чільних членів Конгресу - Михайло Ратушний та Сергій Жижко. Як у вас складаються із ними відносини?

- У парламенті націоналістів, не за назвою чи за партійною приналежністю, а за духом, є набагато більше. Для української політики було б корисно, щоб вони створили окрему націоналістичну фракцію. Це у перспективі.

- Націоналісти готові йти на вибори окремо, щоб чітко себе позиціонувати і в разі перемоги створити самостійну фракцію?

- Я прихильник того, щоб націоналісти йшли на вибори у складі широкої коаліції на підтримку дій Президента Віктора Ющенка й уряду. Одна зі складових цієї коаліції - утворення окремої націоналістичної групи в парламенті, щоб відображати цю складову української політики. Адже вона існує й має широку підтримку. Річ у тому, що націоналістичні сили не можуть сконсолідуватися, і в цьому нам дуже допомагають наші „зляті друзі", створюючи різні провокативні структури, як "Роман Козак", для дискредитації націоналізму.

- Конгрес задоволений своєю участю у центральних та місцевих органах влади?

- У нашому націоналістичному гімні співається „...Не треба нам ні слави, ні заплати, заплатою нам розкіш боротьби". Наразі ми не можемо бути задоволені лише цією розкішшю, тому що реалізація політичних планів неможлива без здобуття владних повноважень. Так, посада, яку отримав Олексій Івченко, є серйозною. Щодо регіонального рівня, то ми не завоювали багатьох позицій. Дотримуємося думки, що ті призначення, які відбулися на Галичині, Волині, інших областях України, де націоналісти брали активну участь у президентській кампанії, не є адекватними нашому вкладу в загальноукраїнську перемогу. Ми реально оцінюємо стан нашої політичної сили і вважаємо: для того щоб розширити своє представництво у владі - як на загальноукраїнському, так і на місцевих рівнях - нам потрібно її укріпити. Для цього бажане об'єднання, консолідація всіх націоналістів.

- Чи правда, що ваше прізвище було у пасьянсі тих кандидатур, які претендували на посаду голови Івано-Франківської ОДА?

- Моє прізвище в цьому пасьянсі фігурувало. Утім, пропозиції від людей, які здійснювали ці призначення, до мене особисто не надходили. Очевидно, моя діяльність не знайшла відповідної оцінки, можливо, на заваді моя партійність. Але це не трагедія. Я намагаюся активно працювати у складі Верховної Ради, на окрузі і в області. У Івано-Франківській області, яку я представляю в парламенті, Конгрес має значний вплив на регіональну політику.

- Лідер Конгресу Олексій Івченко обійняв стратегічну для держави посаду голови НАК „Нафтогаз". Конгрес усвідомлює політичну відповідальність партії за діяльність свого лідера?

- Конгрес усвідомлює відповідальність партії. Впевнений, що лідером партії не будуть зроблені кроки на шкоду українським національним інтересам. Буде тяжка, дуже непроста робота для того, щоб забезпечити енергонезалежність нашої держави. В міру своїх партійних можливостей ми здійснюватимемо кроки з метою забезпечення національних інтересів у цій проблемній ділянці.

- Для Конгресу завжди принциповим було питання визнання ОУН і УПА воюючою стороною в роки Другої світової війни. До цього часу такі ініціативи провалювалися. Якими будуть ваші подальші дії?

- На цю тему існує кілька законопроектів у парламенті. Для нас надзвичайно важливо, щоб був прийнятий один із них. Ми звернулися до уряду і вважаємо, що ця позиція на рівні Верховної Ради може бути вирішена лише за умови концентрованих консолідованих зусиль Президента, уряду і тих парламентських сил, які декларували ці наміри. Окремо таке визнання своїм указом може зробити Президент. Під час передвиборних змагань відповідні обіцянки з його боку були. Ми вимагатимемо їх виконання, так само як і виконання обіцянок Юлії Тимошенко. Між іншим, Володимир Литвин, перебуваючи на Івано-Франківщині, також обіцяв сприяти у вирішенні цього питання. Ми наполягатимемо, щоб у цій каденції Верховної Ради питання було вирішене. Це буде поверненням наших боргів, виконанням обов'язку перед людьми і силою, яка єдиною в роки Другої світової війни і після її закінчення впродовж 10 років відстоювала зі зброєю в руках незалежність України.

- Нещодавно була 55 річниця загибелі Головнокомандувача УПА генерала Романа Шухевича. Минула влада навідріз відмовлялася повідомити місце його поховання. Які кроки робитиме Конгрес в умовах нової влади?

- Звернень у попередні часи було декілька. Ми не маємо підстав вірити одержаним відповідям. Усі вони зводилися до того, що тіло було вивезене, спалене, невідомо де знищене. Це один із способів поховання „кінців у воду", щоб не дати можливості пропагувати цю особистість. Ми ще не встигли вийти на Турчинова, але вже подали відповідне звернення Президенту, щоб присвоїти Роману Шухевичу звання Героя України. Хоча, враховуючи девальвацію цього звання за часів Кучми, потрібно чітко розрізнити, що „теперішніх героїв було багато і різних", а Шухевич - один. Можливо, потрібний перегляд цих нагород. Для нас принциповою є відповідь Президента на таку ініціативу, адже вона покаже, що Президент рухається в потрібному напрямі щодо визнання ОУН і УПА. Ми також продовжимо пошуки останків легендарного командира УПА і місце його поховання.

- Президент перед виборами дав обіцянку, що видасть указ про захист російської мови. Прем'єр-міністр зазначила, що вдома розмовляє російською мовою, голова РНБО Петро Порошенко також вдома спілкується російською мовою і сказав, що не дозволить закривати російські школи. Питання захисту української мови було принциповим не тільки для Конгресу, а й для Вас особисто через трагедію у Вашій родині. Конгрес буде виступати проти таких заяв українських можновладців?

- Конгрес однозначно захищатиме українську мову. Російська мова в Україні не потребує захисту. Вона вільно функціонує, у тому числі й у столиці України – Києві. Всі розмови про її пригнічення є демагогією. На жаль, на 14-ому році існування української держави захисту потребує українська мова. Конгрес всіма можливими засобами буде її захищати, стоїть і стоятиме на сторожі її державності.

- Рада торік підтримала вступ України в ЄЕП. Ви і Конгрес як політична партія будете ініціювати на законодавчому та політичному рівнях негайний вихід або перегляд участі України в цьому союзі?

- Конгрес - фактично єдина політична сила, яка під час того засідання Верховної Ради організувала багатотисячне його пікетування. Ми були і є проти вступу в Єдиний економічний простір. Тут можна діяти кількома способами. Зрештою, ця ідея може тихо вмерти. Якщо уряд і Президент не будуть проявляти ініціативу, тихо ховатимуть цю ідею, можливо, законодавчих кроків не треба. Адже склад парламенту не дозволяє сподіватися на те, що законопроект про вихід з ЄЕП пройде. Це більшою мірою залежить від політики Президента і уряду: якщо вона буде державницькою, то з ЄЕПом станеться те саме, що і з СНД без будь-яких законодавчих кроків, якщо ж ця політика спрямовуватиметься на втягнення України в ЄЕП, вважайте в російськоімперську структуру, ми чинитимемо адекватно, різко і всіма доступними нам засобами, у тому числі протестними акціями.

- Що, на вашу думку, входить до поняття сучасного націоналізму?

- Це не можна викласти коротко. Будь-яка держава в ХХ столітті будувалася як національна держава на національній ідеї. Україну протягом 14 років попередні правителі - і Кравчук, і Кучма хотіли побудувати без такої бази. В результаті, замість "німецького дива", "японського дива", побудованих на національній ідеї, з'явилось "українське диво" у вигляді "кучмізму". Я сподіваюся, що цю сторінку перегорнуто, і надалі ми будуватимемо Україну на національній ідеї. Основа національної ідеї – націоналізм. У сучасних умовах це не визвольна концепція, а будівнича. Я радий, що багато політиків, які не називають себе націоналістами, зрозуміли, що без націоналізму Україна не обійдеться, бо це захист не тільки української мови, а й української нації, українського вояка, підприємця, вчителя, будь-якого діяча української держави, який працює на Україну, це захист українського робітника від експлуатації його сучасними олігархами, чим не займаються сучасні постномуністичні профспілки, це побудова сучасної соціальної ринкової економіки в Україні, але головне – це повернення українцеві його української душі.

Націоналізм – це не лише історія, не лише минуле – це й сучасність, і майбутнє. Тому я вірю, що нам, як і українській нації в цілому, грає сурма, а не б'є дзвін.

Юрій Сиротюк, інформаційно-аналітичний портал "Депутат"

АВТОРИТЕТНА ДУМКА

ВОЯКАМ ОУН-УПА - СТАТУС УЧАСНИКІВ НАЦІОНАЛЬНО-ВИЗВОЛЬНОЇ БОРОТЬБИ ЗА УКРАЇНСЬКУ ДЕРЖАВНІСТЬ

Група істориків-членів комісії Кабінету Міністрів України з дослідження подій Другої світової війни, зокрема діяльності ОУН і УПА, завершила свою роботу.

"Результатом роботи став звіт про роботу групи істориків, а також історичні висновки з проблем ОУН-УПА", - заявив заступник директора Інституту історії України Національної академії наук України Станіслав Кульчицький. Учений повідомив, що висновки передано до уряду і в червні їх буде опубліковано видавництвом "Наукова думка".

Члени групи розглядали діяльність Організації Українських Націоналістів і Української Повстанської Армії з позиції того, що вони "вели три війни": проти відродженої у 1917-1919 рр. польської держави, проти Німеччини й СРСР. Таким чином, за словами Кульчицького, історики намагалися уникнути штампів про "українсько-німецьких націоналістів".

Головний хранитель фондів Центрального державного архіву громадських організацій (у ньому тепер зберігаються фонди архіву Компартії України - ред.) Анатолій Кентій відзначив, що "факт боротьби ОУН-УПА проти радянських партизанів і Червоної армії не повинен впливати на оцінку їхньої діяльності".

За словами завідувача Центру історичної політології Інституту політичних і етнонаціональних досліджень Національної академії наук України Юрія Шаповала, раніше члени групи не могли порозумітися з представниками вищої влади. "Ми чекаємо, як поводитиметься нова влада", - сказав історик, додавши: "Легалізація УПА – це форма легітимізації української державності". Він підкреслив, що влада повинна вирішити проблему статусу вояків УПА і провести "символічні акти примирення" у вигляді декларацій або заяв.

За словами завідувача відділом Другої світової війни Інституту історії України Олександра Лисенка, головною проблемою для нинішнього суспільства стосовно ОУН-УПА є визначення правового і соціального статусу учасників і вояків цих організацій. При цьому він вважає, що їх не варто прирівнювати до ветеранів Великої вітчизняної війни. На його думку, воякам ОУН-УПА слід надати статус учасника національно-визвольної боротьби за українську державність.

Члени робочої групи істориків також заявили про необхідність продовження роботи з вивчення діяльності ОУН і УПА, зміни ставлення держави до результатів їхньої діяльності.

Урядова комісія з досліджень діяльності ОУН і УПА була створена постановою Кабінету Міністрів від 12 вересня 1997 р. Робоча група істориків при комісії виникла в Інституті історії України і розпочала роботу в 1998 р. За 1998-2004 рр. група опублікувала 28 видань, присвячених проблемам ОУН-УПА.

Також група з 10 українських докторів історичних наук, професорів звернулася з відкритим листом до Президента Віктора Ющенка, голови Верховної Ради Володимира Литвина і Прем'єр-міністра Юлії Тимошенко з проханням посприяти формуванню україноцентричної концепції історії Другої світової війни. "Закликаємо вас створити умови для вільного, позбавленого тиску з боку будь-яких політичних сил наукового осмислення подій Другої світової війни, формування її україноцентричної концепції", - наголошується у відкритому листі.

Учені виступають проти ідеологізації, міфологізації, відвертої фальсифікації або цілеспрямованого замовчування багатьох сторінок війни в дусі радянської пропаганди.

Історики стурбовані спробами обстоювання сталінсько-брежнєвської концепції історії війни, нападками на підручники історії за їхню "антирадянськість", і засуджують антипедагогічні плани повернутися до "єдиного державного" підручника історії.

Учені також не згодні з однобічним підходом в оцінці ролі Організації Українських Націоналістів і Української Повстанської Армії в Другій світовій війні. "Нагадаємо, що в рішеннях Нюрнберзького процесу ОУН і УПА не фігурують у переліку організацій, яким інкримінувалися злочини проти людства", - підкреслюється в зверненні.

Учені просять владу переглянути склад головної редакційної колегії "Книги пам'яті України" і паритетного представництва в ній ветеранських організацій і вчених, залишаючи за останніми право на власну позицію.

Відкрите звернення підписали доктори історичних наук, професори: Олександр Гуржій, Володимир Кучер, Віктор Король, Станіслав Кульчицький, Олександр Лисенко, Олександр Реєнт, Володимир Сергійчук, Віталій Стецкевич, Олександр Удод, Юрій Шаповал.

Конгрес-інформ

КОНГРЕС У ДІЇ

ГОЛОВА ЖИТОМИРСЬКОЇ ОО КОНГРЕСУ ОЧОЛИВ ПОЛІТРАДУ ПАРТІЙ ОБЛАСТІ

Відбулося перше установче засідання Політради партій Житомирщини, до складу якої увійшли представники партій, які підтримали Віктора Ющенка у виборчій кампанії 2004 р.. Головою Політради обрано голову ОО Конгресу, депутата Житомирської міськради Миколу Крука.

Політрада партій Житомирщини покликана захищати й розвивати здобутки Помаранчевої революції, закласти основи довіри людей до влади, політично підтримати програму дій Президента, Кабінету Міністрів та Житомирської облдержадміністрації.

Прес-служба Конгресу

НАД ГОВЕРЛОЮ ЗНОВУ ЧЕРВОНО-ЧОРНИЙ СТЯГ

Івано-Франківська міська молодіжна референтура КУН спільно з громадською організацією „Чиста Україна" здійснили сходження на Говерлу. Біля підніжжя гора видалась дуже непривітною, на ній ще досі лежить сніг. Але незважаючи на всі труднощі, червоно-чорний прапор замайорів-таки на найвищій точці України. Молоді націоналісти заспівали Гімн України, інших патріотичних пісень. Над Карпатами пролунав гордий націоналістичний клич: „Слава Україні! – Героям Слава!"

Це сходження на Говерлу надихнуло молодь на продовження національної революції в Україні вже під червоно-чорним прапором.

Василь Попович, член КУН

ОХОРОНА ДОВКІЛЛЯ – ТЕЖ ПАРТІЙНА ЗАДАЧА

Пошуку форм і засобів формування прогресивної екологічної політики держави, постійного діалогу між громадськими організаціями природоохоронного спрямування, політичними партіями, органами законодавчої й виконавчої влади, науковими установами була присвячена Всеукраїнська конференція, яка відбулася 15 квітня в Українському домі.

У роботі конференції взяли участь і виступили із доповідями народний депутат України І. Заєць, академік НАН України В. Шестопалов, член-кореспондент НАН України В. Лялько, інші науковці та практики, які працюють у галузі екології. Конгрес Українських Націоналістів на конференції представляв провідний науковий співробітник Інституту географії НАН, кандидат географічних наук, член КУН Василь Давидчук. Його доповідь „Кризові екологічні ситуації: природничі та культурологічні аспекти як зона діалогу" викликала загальний інтерес та отримала схвальні відгуки. Свій виступ він побудував на прикладі Чорнобиля, агроекологічних та воєнно-екологічних проблемах. Оскільки Чорнобильська катастрофа 1986 року призвела до втрати "малої батьківщини" для понад 120 тисяч українців, то окрім радіологічних та радіоекологічних питань, над розв'язанням яких працюють вчені та фахівці, В. Давидчук обґрунтував наявність та необхідність вирішення проблеми „людського виміру" - збереження місцевого діалекту української мови та історико-культурної спадщини в зоні відчуження.

У доповіді йшлося про необхідність відновлення припинених з 1994 р. заходів щодо зниження радіоактивного забруднення продукції сільського господарства. На думку вченого, підвищенню безпеки життя сприяло б запровадження серед населення регіонів, що зазнали радіоактивного забруднення, освітніх програм з правил оптимальної поведінки.

Науковий та практичний інтерес викликали запропоновані В. Давидчуком методики оцінки агро-екологічних ризиків, визначення структури та стану посівів, протидії "тіньовому сектору" в сільському господарстві.

Вчений також привернув увагу аудиторії до воєнно-екологічних проблем, зокрема до питання оцінки екологічних ситуацій, протидії несанкціонованому землекористуванню та збереження об'єктів історичної, природничої та культурної спадщини на військових полігонах та навколо них. Зважаючи на значний суспільний інтерес, актуальним є питання державної підтримки заходів, спрямованих на відновлення й реабілітацію місць, що зазнали забруднення та пошкодження внаслідок військової діяльності. В. Давидчук поділився також науковими спостереженнями щодо „незапланованої" природоохоронної функції військових полігонів. Це і підтримка міграційних потоків перелітних птахів, і збереження популяцій окремих видів та цілих біоценозів, які становлять значну природоохоронну цінність.

Виступ представника Конгресу на конференції, яка започаткувала механізм моніторингу діяльності політичних сил у сфері охорони та збереження довкілля, продемонстрував державницький підхід у постановці й вирішенні цих питань.

Конгрес-інформ

У ВЧИТЕЛІВ ЗАБРАЛИ - ВЕТЕРАНАМ ДАЛИ

За повідомленням голови Кримської організації Конгресу Василя Овчарука, в Криму в рамках підготовки до святкування 60-річчя перемоги представники влади вирішили зняти денний заробіток з працівників освіти і культури для забезпечення ветеранів ВВВ подарунками. Окрім того, представники влади вимагають у приватних підприємців кошти на придбання подарунків для ветеранів і ветеранських організацій.

Громадськість Криму обурена таким самочинством. Представники блоку „Наша Україна" ініціювали розширене засідання політради блоку і Кримського меджлісу, щоб не допустити свавілля місцевої влади.

Коментуючи цей факт, Василь Овчарук зазначив: "Те, що відбувається, не просто безчинство відносно працівників освіти - й без того найбільш обділених в Україні - такі дії - це перший реваншистський крок опозиційних сил, які мають значну підтримку в Криму."

Прес-служба Конгресу

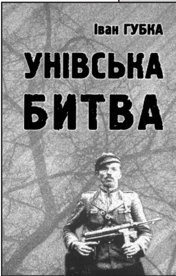
ДОРОГОЮ БОРОТЬБИ

Іван Губка - один із засновників і член Головного Проводу Конгресу Українських Націоналістів, головний редактор часопису „Воля і Батьківщина" стояв біля витоків Львівської спілки політв'язнів України, з 1990 р. - її голова.

Іван Губка народився 24 березня 1932 р. на Львівщині. За участь у національно-визвольній боротьбі був засуджений на 25 років... Заслання відбував у Кенгірі, Норильську, де брав участь у повстанні 1953 р., пройшов пекло Колими. В Україну повернувся 1957 р. Та на початку 1967-го знову заарештований у справі Українського Національного Фронту і засуджений на 6 років позбавлення волі (покарання відбував у Мордовських таборах, а заслання - у Краснодарському краю). На Батьківщину повернувся аж 1978-го, на 46 році життя. І знову включився в активну політичну, громадську роботу. Написав чимало книг про національно-визвольний рух на теренах Львівщини: „Перемога і трагедія", „Крах більшовицької імперії", „У царстві сваволі" (у 2 частинах)... І зовсім недавні - „Унівська битва" та „Дорогою боротьби. Історичні замальовки".

В „Унівській битві" зображено одну із багатьох переможних битв Української Повстанської Армії з московсько-більшовицькими загарбниками. Автор розповідає про діяльність відділу особливого призначення „Сіроманці" (1944 р.) на Перемишлянщині, в селах Уневі та Пнятині Львівської обл.

Дослідник не тільки описує найцікавіші події, а й подає багатий ілюстративний матеріал, портрети героїв цих битв. Книжка "Дорогою боротьби. Історичні замальовки" (ч. 1) містить оповіді про події в Україні початку Другої світової війни. „Чи вдало написана книжка, про це вже судити читачеві, принаймні він не дорікне в одному – неправді", - пише в передмові сам автор. Ось як описує І. Губка волелюбність і героїзм українського народу в одному з розділів книги „Дорогою боротьби": „Волинь. 1954 рік. Збройне підпілля ОУН, захоплене в боротьбі з окупантами, вело нерівний змаг. Ріділи ряди вояків підпілля, але вони не просили пощади і в смертельному двобою відстоювали право українського народу на свободу і незалежність, захищали його честь і гідність". Ці рядки нагадують нам зовсім недавні події Помаранчевої революції, дні, коли в смертельній небезпеці наш волелюбний народ відстоював свою честь і гідність, право на незалежну цивілізовану державу. Прикладом, беззаперечно, служила самовіддана боротьба оцих воїнів без держави - героїв національно-визвольних змагань.

Лідія Садова, м. Львів

ОГЛЯД ЛИСТІВ

САТИРА Й ГУМОР ЗАВЖДИ ГОТОВІ

Приємнішого для працівників нашої газети немає, як отримувати, шановні друзі, Ваші листи. В них - і Ваші відгуки на злободенні газетні виступи, і роздуми над нинішнім українським життямбуттям, і безліч тем для наших наступних публікацій. А головне, що нас радує, то це Ваша небайдужість.

Скажімо, Ярослав Сах зі Стрийського району Львівщини розмірковує над проблемою духовності та релігії. Напевне, всі погодяться з його тезою – лейтмотивом листа: „Не згадуй ім'я Бога всує...” Тобто, не демонструй свою набмірну побожність, оскільки така побожність досить часто є фарисейською і не має під собою справжньої віри. Показна побожність приховує нікчемність людини, сповненої користолюбства, квазі-патріотизму і зневаги до інших людей. Глибоко віруюча людина без галасу творитиме добро, не вимагаючи чогось навзамін.

З таким твердженням Я. Саха певно мірою співпадає думка Василя Федоренка з Мелітопольського району Запоріжжя, який розробив свою теорію вдосконалення людини... А Ігор Деревенко з Жовківського району Львівщини виносить на суд громадськості свою пропозицію: створити Всеукраїнське Братство національно і релігійно свідомих українців, не байдужих до долі і майбуття своїх дітей і внуків, не байдужих до долі української нації й української держави. На його думку, основними заповідями братства мають стати постулати: „не роби зла”, „не наживайся на злі” і „не давай злому творити зло”...

Значну частину читацької пошти займають актуальні на час „помаранчевих” подій сатиричні твори. Свою сатиру „малоросам” і „хохлам” експрезиденту Л. Кучмі та екс-прем'єру В. Януковичу та їхній команді присвятили О. Князький, Б. Чайченко із Запорізької області, тернопільчанин С. Барбарич, киянин О. Гопанчук, запоріжець Г. Кропива, анонім під псевдо „Кармелюк”, Т. Андрущак з Дрогобича на Львівщині, М. Хотінець з Дніпропетровщини, Д. Ганшевський з Києва. А ось киянин М. Савченко та З. Савчук з Маріуполя свої вірші присвятили персонально: перший – „неславним синам” славного батька – Тарасу та Андрію Чорноволам, а пані Зінаїда – колишньому „вусатому теленяню” Д. Корчинському, якого „хіба що в цирк... ще можуть взять”...

Брак газетної площі не дозволить цитувати творчість згаданих читачів. Та й чи варто? Маємо нову владу, яка, сподіваємось, не викличе (як попередня) такого шквалу народної критики з нагадуванням – хто господар у державі! Адже, на думку киянина Я. Козаченка: „Вже воскресла Україна, її воля й слава!” Тож, владо, пам'ятай про це!

Іван Хаджидер

ВІДГУКНІТЬСЯ, МЕЦЕНАТИ

ВШАНУЙМО КАМЕНЯРА

27 серпня 2006 року виповнюється 150 років з дня народження Івана Франка, біографія якого тісно пов'язана з Коломиєю.

Організаційний комітет, створений розпорядженням міського голови, розпочав підготовку та проведення циклу заходів з відзначення ювілею, вінцем якого має стати відкриття 27 серпня 2006 р. бронзового пам'ятника Великому Каменяреві в центрі міста.

Звертаємося до керівників партій, організацій, депутатів, громадян України та всіх українців, які проживають за кордоном, підтримати нашу ініціативу щодо спорудження пам'ятника та надати доброчинну фінансову допомогу.

Кошти просимо надсилати у Коломийське відділення Приват-банку за адресою: м. Коломия, Івано-Франківська обл., вул. І. Франка, 3.

Рахунок UAH: **29244825541401, МФО 336677, код ЗКПО 20568613, призначення платежу: благодійна допомога на будівництво пам'ятника І. Франку в м. Коломиї (о/р 6762467125591327).**

Інформацію про перераховані кошти буде публікуватись у ЗМІ.

Оргкомітет

ТРАДИЦІЯМ - ЖИТИ

СВЯТО МАВОК

Школярство Дрогобича і Стебника зустріло весну літературно-театралізованим конкурсом "Я - Мавка лісова". Він відбувся під патронатом міського осередку КУН та його керманича Тараса Гентоша.

Конкурсантки відповідали на запитання вікторини за текстом "Лісової пісні", читали вірші Лесі Українки і брали участь в інсценізації.

Віночок Мавки - Лісової царівни увінчав золотаву голівку Христини Лучків. Кожна із Мавок стала переможницею якоїсь номінації. Юля Захарова визнана "Чарівною Мавкою"; Наталя Малинівська та Олена Ілів - "Мавками-красунями"; Зоряна Іванченко одержала титул "Мавка – ніжні струни весни";Віра Харкавців визнана "Мавкою-мрійницею"; Марина Малейчик - "Найрішучішою Мавкою"; Юля Татарінова - "Мавкою – весняний вітерець"; Оксана Броницька - "Мавкою-жартівницею"; Оксана Бережницька - "Мавкою-тополинкою"; Марія Баратяк - "Граційною Мавкою"; Марта Єндик - "Поетичною Мавкою"; „Ліричними Мавками” стали Оксана Звірянська та Оксана Лепка; Людмилі Підкуймусі присвоєно титул "Мавка-Диво-віночок".

Нагородити конкурсанток дипломами, квітами та подарунком допомогли спонсори: Тарас Метик - голова РО КУН, Василь Танчук (магазин "Соломія"), Віктор Бульба (магазин "Фото-Квелі), Віктор Сачук (салон "Нео").

Віриться, що це стане традицією: спів сопілки і ніжна процесія Мавок, які прямують до сцени, прикрашеної портретом Лесі Українки...

Калерія Луценко, методист Палацу ДЮТ

ЗЕМЛЯ Й НЕВОЛЯ

Українська влада здивувала світ безкоштовною роздачею землі „тим, хто на ній працює”. І за рахунок інших - „непрацюючих” громадян.

Та відомо, що безкоштовним сир буває лише в мишоловці. Мишоловку для українських селян, на мій погляд, сховано в системі АПК. Саме підрозділи МінАПК з моменту роздачі земельних паїв почали унеможливлювати життя селян вже на їхній „новій” землі. Саме через ці підрозділи проходили практично всі форвардні, лізингові, кредитні угоди. "Ті, які на ній працювали" мали... право на право. І не більше.

Юридичний казус та правова колізія вийшли тому, що з самого початку так званої земельної реформи законодавці та батьки нації не визначили законом принцип розподілу землі. Ми досі не маємо закону про те, кого саме відносити до категорії "тих, хто на ній працює". Кожен мешканець сільської місцевості так чи інакше працює на землі. Працюють на ній як виробники сільгосппродукції й деякі категорії городян. Ба, навіть... військовослужбовці. Мало хто знає, але досі в Україні під рукою Міноборони перебуває 17 військових радгоспів. Працюючим військовослужбовцям її не роздали. Тобто, закон має вибіркову дію.

Наслідки: отримали недієве господарювання на землі. Врожаї зернових в Україні, незважаючи на кращі землі, нижчі, ніж у німців, поляків, французів, чехів, югославів на гірших землях. Україна, яка весь час годувала Європу, зараз ввозить звідти збіжжя та борошно, щоб прогодувати себе та "утримати" ціни на хліб. І все це через те, що наші власники - насправді не є такими.

Згадаймо перебіг "земельної" реформи.. Спочатку АПК організували розкрадання радгоспів та "колгоспів". Саме організували, бо селянин за мішок вкраденого сідав до в'язниці, організатори списували худобу та продукцію, розбирали будівлі, здавали на металобрухт техніку, продавали насіннєвий фонд, корчували плодові дерева та здавали вільнену ділянку в оренду. З міста надсилали у село банди бритоголових, які обкладали орендарів та фермі "податками" тощо. А може, хто із співвітчизників досі ще наївно вірить, що все те відбувалось випадково або через самочинство кримінальних елементів? У кожному селі бачили, кожна вулиця знає - хто, коли та як вивозив украдене в радгоспі чи колгоспі добро. Голови тих господарств не самі вантажили його на авто та в залізничні вагони. Перевізниками були також прості сільські водії. Тепер вони кричать, що їм немає чим обробити свої власні 4-5 га землі. Запізно вже кричати. Тепер беріть лопати до рук та копайте свої 5 га. З ваших тракторів та комбайнів на Фіджі китайці виплавили безліч ширнепотрібу, який ви бачите на прилавках України.

На початок творення держави України ресурсів на селі було цілком достатньо, щоби продовжувати продукувати. Але лобісти всіх "аграрних" та "селянських" партій утворили нам "новий" Земкодекс, який не дає селянам ефективно та вільно продукувати. Тепер ці самі лобі намагаються видряпати "під село" ще й гроші з бюджету, мовляв, щоби Україна завтра не голодувала. Крім того, вони ще хочуть щось урвати з тих субсидій собі, пропустивши їх крізь фонди, асоціації, підприємства та банки родичів та заангажованих під себе осіб. Прийняті ними закони "Про зерно", „Фермерське господарство", "Захист сільгоспвиробника" та інші суперечать один одному, а головне, знов-таки, не дають селянам ефективно продукувати та продавати. Вони не дають селянам навіть можливості взяти кредити та закупити ресурси. Так можна руйнувати націю й державу без кінця та краю: спочатку грабувати, творити безлад на селі, а потім з бюджету вимагати субсидій на ліквідацію наслідків.

Лобісти та "селяни" у ВРУ й уряді виють, що "селян грабують зернотрейдери" та торговці паливно-мастильними матеріалами, які продають під майбутній врожай ПММ за високими цінами, а врожай забирають - за низькими. Але грабунок відбувається інакше. Скажімо, АПК Криму уклав угоду з паливною імперією Франчуків, а потім, на пораду глави уряду Куніцина, з "Лукойлом". От саме через ці структури й пограбували кримських селян. І грабують з року в рік.

Якщо сільські директори змовляються з „жирними котами" від АПК і дурять землевласників, то до чого тут зернотрейдери? Вони працюють за умов, які диктує ринок. Дрібні зернотрейдери скуповують зерно в господарствах, звозять його на елеватори та власні сховища, середні трейдери перекуповують його, зберігають та формують товарні партії, потім великі трейдери реалізовують його потужним споживачам. Господарство на селі, а також спілки господарств у районах ані фізично, ані фінансово неспроможні акумулювати кошти, великі обсяги зерна, щоби потім ефективно його продати. Для того люди в світі й вигадали різноманітні біржі та спеціалізовані зернотрейдери. „Коти" з АПК перетворили наші біржі на власні підприємства, які не торгують товарними партіями зерна, а... реєструють за гроші угоди зернотрейдерів. Без того останнім не дають змоги перевозити зерно з області до області, через кордон тощо. Чомусь тут "селяни" та "аграрії" з ВРУ та чиновники з МінАПК не кричать про грабунок.

Так само ані урядовці, ані сільгосплобі у ВРУ не відповідають нам на запитання: чому досі не декларують зерновиробники обсяги виробленого зерна, не ліцензують зерносховища в країні? А це відбувається задля того, щоб легше було дурити селян та трейдерів-закупівельників. Тоді й виникає така ситуація на ринку, коли уряд в держрезерв "закуповує" пшеницю за ціною 550 грн. за тонну, а на ринку вона купується та продається по 800 грн. на момент збору врожаю. Так само продається і з держрезерву. Утаємничується справжня ціна, справжні обсяги, справжні врожаї. Власники землі навіть не відають про масштаби обману. Навіщо, скажіть, кредитувати чи субсидіювати село, якщо його продукцію продають за демпінговими цінами в той час, коли поруч люди працюють за нормальними цінами? Так гроші з держбюджету перетікатимуть до кишень „котів" з АПК та змовлених з ними директорів господарств, чиновників різноманітних держслужб. Так селяни знову опиняються у неволі, але вже як... землевласники. Ця неволя набагато гірша за неволю нічого не маючого найманта. Адже кожна власність зобов'язує ефективно господарювати на землі, платити податки, жити з ренти тощо.

А чому "селяни" у ВРУ та інші "захисники" села щоразу встановлюють пільги з податку на землю? Люди мають потужний ресурс у вигляді виробничої землі, а не платять з того навіть податок. Так ми ніколи не досягнемо ефективного господарювання на землі. А скасовують або пільгують той податок тому, щоби селяни-власники не підняли бунт. Уявімо собі, що станеться, якщо кожного землевласника-селянина обкласти, наприклад, 5-відсотковим податком від вартості його землі. Середня вартість паю в 4,5 га в Україні становить 48 тис. грн. Якщо селянин-власник стане перед реаліями сплати, наприклад, 2 тис. грн. податку на рік, то він швидко або продасть збиткову землю, або примусить всіх на ній ефективно господарювати. Тоді навряд чи голова його господарства або який-небудь інший орендар зможе занизити врожайність та обдурити його.

Ми добрі люди: безкоштовно роздаємо чуже добро, не стягуємо навіть податку з нього та ще вимагаємо субсидій. На мій погляд, роздача землі, особливо безкоштовна, проблеми ефективності сільгоспвиробництва не вирішує. Вирішує її процес структурування на селі. Кожен повинен займатися своєю справою: господар виробляти, транспортник возити, трейдер продавати, переробник зберігати та переробляти, земельний банк кредитувати, кредитна та кооперативна спілки - залучати незаможних селян до гурту.

У тому процесі і „жирним котам" з АПК є місце, але своє: купуй, переробляй, продавай. Вони ж хочуть дурити та знімати чисті гроші. На тому тлі землевласникам нічого не залишається, як творити свою „мафію" - патріотичну організацію землевласників на захист національних інтересів.

Микола Писаний

ДОКУМЕНТАЛЬНИЙ ДЕТЕКТИВ

Юрій Краснощок

ЛІДЕРА ЗНАЙТИ І ЗНИЩИТИ!

Розділ сьомий

ОТРУТА З КРЕМЛЯ

Суд над убивцею Ребета і Бандери розпочався 9 жовтня 1962 р. в західнонімецькому місті Карлсруге під головуванням д-ра Ягуша. На суді були присутні: донька С. Бандери - Наталка та вдова Л. Ребета - Одарка. Після оголошення звинувачення почався допит свідків.

Свідок Бутлем, представник німецької контррозвідки, був на процесі рівночасно експертом. Він подав характеристику КДБ, більшовицької агентурної діяльності і оцінив з фахового боку зізнання Сташинського, стверджуючи, що вони цілком вірогідні. Таку саму оцінку дав убивці професор психіатрії з Гайдельбергу д-р Раух: Сташинський не має нахилу до фантазії, він не є гістериком і не шукає собі слави через самообвинувачення. Поза тим він є нестійкою, м'якою людиною, на яку можна легко впливати. Це й було причиною, що він підпав під авторитет дружини. Без неї він не мав би сили розірвати з КДБ.

З експертів виступали перед судом перекладач російської мови, який переклав принесені Сташинським документи, між ними характеристику КДБ, дану йому для вступу до педагогічного інституту. В цій характеристиці, написаній езоповою мовою (майже зашифрований), говориться про нагородження його орденом... Бутлер визнав, що документи Сташинського - оригінальні. Про отруйні речовини та отрутоносну зброю говорив професор Мюллер з Гайдельбергського університету. Він ствердив, пославшись на експерименти з реконструйованим пістолетом, що вистрілено в людину отрутою можна негайно її вбити. Кількість отрути, що її жертва вдихне лише одним вдихом, у десять разів більша, ніж це потрібно, щоб вбити людину. Експерт ствердив також, що препарати, які давали йому в пігулках та ампулах, справді протидіють цianистому калію. Він не міг лише цілком погодитися з іншим експертом - професором Раухом щодо наявності пігулок, які могли б впливати на атентатника, себто позбавляли б його моральних відчуттів і робили брутальним і напасливим.

Наступного дня Сташинський демонстрував на процесі зразок пекельної московської зброї для прихованого і підступного вбивства людей.

Криміналіст Фукс пояснив також, чому не можна було знайти жодного пістолета, хоч їх Сташинський кидав аж тричі в потік біля Гофгартена: потік цей дуже рвучкий в тих місцях, крім того, в ньому завжди багато намулу і різних відходів. Його чистять двічі на рік. Розуміється, що за чотири роки від зброї не лишилося в потоці й сліду. Одначе поліція шукала її півдня, що вказує на старанність у провадженні слідства.

Лікар з Мюнхена д-р Шпанн давав свідчення перед судом як експерт медичний. Він робив розтин тіла Л. Ребета та був асистентом при дослідженні тіла С. Бандери. У першому випадку констатувалось, що Ребет помер природно від хвороби серця. При вивченні тіла Бандери стверджувалось, що смерть настала від цианистого калію. Крім того, в Бандери виявлено маленькі поранення навколо вуст і носа, а також ранку в вушній оболонці – поранення від кусочків скла. Це підтверджує зізнання Сташинського, що отрута містилася в скляній ампулі. Поранення в середині вуст було, мабуть, спричинене також склом.

Однією з проблем було зізнання Сташинського, що він вистрілив отруту в лице Бандери при вході до будинку, з внутрішньої сторони дверей, але вмираючого Провідника знайдено на площадці сходів першого поверху. Стояло запитання, як міг дістатися Бандера тієї площадки. Експерти ствердили, що це можливо, якщо отрута була вистрілена не фронтально в жертву, а дещо збоку.

Сташинський пробував в суді захищатися тим, що він був вихований комуністом, тому вважав боротьбу проти українського підпілля справедливою. Він у дитинстві пережив брутальність боротьби проти поляків, і такою ж мірою почав відчувати аморальність своєї діяльності, коли дістав доручення вбити Лева Ребета. При виконанні завдання він мав користуватися особистим документом НДР на Зігфрида Драгера.

Після отримання фальшивих документів, а також фото й опису зовнішності Ребета, Сташинський у квітні 1957 р. почав виконувати завдання. У Мюнхені, де він перебував близько тижня, йому вдалося впізнати Ребета, як він виходив з дому на Карлсплац, 8, і стежити за ним у трамваї. Під час чергового перебування в Мюнхені в травні 1957 р. він винайняв в готелі „Грюнвальд" кімнату, з вікна якої можна було бачити бюро Ребета. Далі йому вдалося пройти за Ребетом до його помешкання та наступного дня оглянути його. У липні 1957 р. Сташинський відбув третю поїздку до Мюнхена, присвячену також стеженню за Ребетом.

Після того як Сташинський доповів про свої спостереження, присланий з Москви урядник КДБ ознайомив його влітку 1957 р. у замкненій зоні Карлсхорсту зі зброєю, про яку „Сергій" висловлювався, як про таку, що вже часто з успіхом була вживана.

В ході допиту Богдана Сташинського відчувалося, що він добре підготувався до цього процесу. Можливо, таку тактику йому запропонували його адвокати - розповідати не всі деталі цих злочинів, аби не викликати в суду відрази до себе як злочинця. Тому він поводив себе дуже обережно і на запитання прокурора й адвокатів жертв відповідав дуже стримано. Це дало підстави журналістам зазначити: „Знає більше, але не все висловлює..." Оце „не все" стосувалося, перш за все, засобу вбивства Ребета і Бандери, розробленого за кілька років до цього.

Судовий процес в місті Карлсруге над убивцею Провідника ОУН Степана Бандери і доктора Лева Ребета тривав шість днів. Удова Дарина Ребет та дочка Степана Бандери - Наталка просили суд виявити поблажливість до Сташинського на тій підставі, що він діяв за примусом.

Реконструйований пістолет, з якого було вбито Степана Бандеру 15 жовтня 1959 року

Оборонець убивці апелював до суду про помилування Сташинського на тій підставі, що він діяв не з власної волі, а за наказом Кремля, рятуючи таким чином своє життя. Протягом процесу Сташинський повторив свої зізнання і додав, що відчув небезпеку для себе тоді, коли знайшов у своїй кімнаті в Москві вмонтовані підслуховуючі апарати і зрозумів, що начальники йому не вірять, і що після вбивства Степана Бандери КДБ його також знищить. Прокурор д-р Альбін Кун домагався для підсудного досмертної в'язниці за вбивство, 10 років за шпигунську діяльність і 3 з половиною роки за фальшування документів.

19 жовтня 1962 р. голова суду д-р Г. Ягуш виголосив вирок: советського агента Богдана Сташинського засуджено на 8 років тяжких робіт. У мотивах вироку д-р Ягуш підкреслив, що Сташинський - лише інструмент вбивства, організатором якого була Москва. Під маскою соціалістичної справедливості за Хрущова далі тривають сталінські методи терору.

Процес виявив і довів, що наказ убити Провідника ОУН Степана Бандеру винесли ЦК КПРС і уряд СРСР під проводом першого секретаря ЦК КПРС і голови ради міністрів СРСР Микити Хрущова. Доручення виконати атентат видав тодішній шеф таємної поліції і терористичного апарату Шелєпін, який потім особисто нагородив Сташинського за вбивство Бандери орденом „Червоного прапора".

Тому родини Бандери й Ребета та їхні захисники виступали на процесі зі слушною і справедливою вимогою засудити керівників партії й уряду СРСР. Колишній конгресмен Чарлз Керстен заявив у своєму слові, що на Шелєпіна і Хрущова буде внесено скаргу до Міжнародного трибуналу і до комісії з прав людини при ООН.

Не інакше трактувала процес у Карлсруге вся українська спільнота у вільному світі, розуміючи, що Провідник ОУН Степан Бандера став жертвою московського колоніалізму і народовбивства так само, як Головний Отаман Симон Петлюра і полковник Євген Коновалець, а з ними - мільйони синів і дочок українського народу, розстріляних, закатованих у тюрмах, на засланні та в часи голодомору, влаштованому також Москвою. На суд Москву! — такою була вимога українського народу, висловлена у вільному світі на масових демонстраціях і вічах перед і під час процесу.

На окрему увагу заслуговує схвалена на Конгресі УККА телеграма, надіслана до уряду Західної Німеччини з проханням вирішити питання про передачу вислідy процесу до Об'єднаних Націй.

Українська спільнота у вільному світі намагалася розгорнути широку акцію, щоб уряди західних держав винесли проблему московсько-більшовицького колоніалізму і народовбивства на сесію Генеральної асамблеї Об'єднаних Націй з вимогою волі для України й усіх інших уярмлених Москвою країн; схвалення резолюції про ліквідацію російського колоніалізму, а також організації Міжнародного трибуналу над клікою міжнародних злочинців — московських народовбивців з Хрущовим на чолі.

Цивілізований світ тоді на це не спромігся. Сьогодні, коли Україна здобула незалежність, саме час повернутися до цього питання: судити московських народовбивців Міжнародним трибуналом.

Що стосується Сташинського, то його після суду ніхто більше не бачив, і про його подальшу долю нічого не відомо. Є припущення, що його використала американська розвідка. І можливо, використовує й досі...

Продовження. Далі буде

КАТОРЖАНСЬКИЙ ХРЕСТ ВАЛЕНТИНИ СОЛОНЕВСЬКОЇ

Нам сьогодні як ніколи, потрібні спогади тих, хто переніс катування більшовицьких зайд, кого везли в товарняках у сибірські краї за любов до України. До болю правдиві спогади залишила нам колишня каторжанка Валентина Федорівна Пастушок-Солоневська, уродженка села Сусак Костопільського району Рівненської області.

Її книжка, що вийшла у видавництві „Азалія", має назву „У нетрях сталінського ГУЛАГу". Пані Валентина в ній висвітлює три моменти зі свого життя. Перший – як „визволителі" боялися навіть духу національного, бо за зберігання книжки „Український декламатор" (1904 р. вид.), на останній сторінці якого був видрукований гімн „Ще не вмерла Україна", записника з цитатами з роману І. Нечуя-Левицького „Хмари" і декількох записаних від руки повстанських пісень їй було винесено військовим трибуналом у 1950 р. вирок: „25 лет ИТР по ст. 54-1-А и 5 лет поражения в правах".

Другий момент: цілодобові допити без їжі, води, сну слідчим Коршаковим. Наче тіні лежали люди на цементній підлозі - без одягу, з викрученими суглобами, у синцях...

Третій момент – опис спецзони „Октас". Для тендітних жінок - земних Мадонн сталінські опричники вибудували огорожі з колючого дроту, вежі зі сліпучими прожекторами, залізні нари. На кожному кроці за ними стежили очі конвоїрів з вівчарками, наглядачі. А якою тяжкою була праця в кам'яних кар'єрах!

Тендітні дівочі пальці свердлили отвори, виштовхували до залізничної колії величезні брили. Холод, голод, переломи кісток ніг, хребтів, опущення шлунків, маток, смерть – щохвилинно переслідували каторжанок.

У цьому пеклі разом з Валентиною перебувала дружина Володимира Сосюри Марія, а також Володимира Давидюк, рідна сестра Степана Бандери.

Валентина Пастушок-Солоневська з любов'ю описує працелюбність, духовне багатство наших україночок, які виспівали сотні пісень, майже з нічого в рідкі хвилини дозвілля робили валізи, шкатулки, вишивали серветки, рушники – і це були витвори високого мистецтва. З молитвою на устах йшли на роботу, відзначали Різдво Христове, Великдень. Їхній винахідливості, розуму, витримці заздрили естонки, єврейки... Не вдалося нелюдам вбити в них потяг до волі, національний дух.

Спогади п. Валентини – це оспівування лицарського духу нескореності, це молитва до тих, хто навічно залишився лежати в кам'яних ломнях Казахстану.

Тетяна Піяр, м. Рівне

ДО 85-РІЧЧЯ З ДНЯ НАРОДЖЕННЯ СЛАВИ СТЕЦЬКО

Слава Стецько

"...ХАЙ ЗАБУДЕТЬСЯ МОЄ ІМ'Я, АЛЕ ХАЙ ЖИВЕ ВІЧНО УКРАЇНА"

АВТОБІОГРАФІЧНИЙ НАРИС

То було в другому гімназійному класі, і до кінця я вже дуже сильно чулася українкою! Згадую ще, як в останніх класах гімназії пережила таку сцену: вже почали вчити "військове пшиспособ`єнє" - хлопці і дівчата в гімназії повинні були відбути такі курси. Усі українці на той час чомусь дуже хотіли мати військову підготовку, володіти зброєю. Але вчителька наша сказала, що можуть ходити на ці курси тільки діти-поляки, і якщо хтось є "греко-католєцкєго обжонтку", проте чується поляком, - також може бути. Ну а якщо ні - тому забороняється відвідувати заняття з цього курсу. "Завтра мені прийти і сказати, ким чуєшся!" То вже було мені років чотирнадцять-п'ятнадцять, дуже вразливий вік. Цілу ніч не спала тоді: як же то може бути, якщо я не відчуваю себе полькою, то не можу чогось навчатися? Тож на великій перерві, як нам було сказано, машерую до кімнати, в якій збиралися вчителі. Постукала. А в самої серце б'ється!.. Виходить пані Равська.

- Пані вчителько, я прийшла сказати, що не почуваюся полькою, я є українка!

А в тій кімнаті якраз був професор (гімназійний вчитель називався професором) Ратушняк - старий такий, з довгими вусами, він служив в усусусах, але в тій польській гімназії навчав німецькій мові, яку дуже добре знав. Вчителі-поляки його побоювалися. Вона як побачила, що він те слухає - перелякалась: дитина, застрашена вся і "пшишлам пов'єдзє", що не чується полькою... "Ідзь, дз'єцко, ідзь, я пшийдє до кляси, ідзь..." А я побачила, що там є Ратушняк: отже, добре. І після цього мене не чіпали, а ось того військового "пшиспособ'єня" так і не отримала, і не ходила на нього. Те ж саме, видно, сказали й інші українки, серед яких була також сестричка Гринева. Пригадую тільки одну, кому дозволили відвідувати той вишкіл, - таку Влодю (вона ще ходила у блюзці, подібній до скаутської), а всі інші бойкотували, не "пшиспособилися".

У мене дуже рано з'явилося досить сильне почуття гідності. Очевидно, що це зауважили й учителі. Колись я щось написала так, що не все було добре, пані Равська прочитала і каже: "То є зле". А я: "Прошу мені не вказувати - сама бачу, що зле!" У відповідь почула: "Дз'єцко, дз'єцко! В тебе амбіції, як у Наполеона! Ти можеш так високо заїхати, як Наполеон, але можеш і так низько впасти, як він." Мені так стало смішно... Згодом, коли прийшли большевики, я стрінула пані Равську на вулиці і чисто по-польськи з нею розмовляла, бо подумала про себе: "Тепер можу до тебе і по-вашому говорити... Не мушу - тому можу!"

Попри всі ці зауваги навчання давалося мені легко, і я була в числі кращих учениць, тому товаришувала з такими самими "розумницями" - полькою Казею та жидівкою Регіною. Ми троє найліпше вчилися, так що нас це єднало більше. Ми ніби були першими!

Як скінчила шість класів гімназії та два роки ліцею, то разом за весь час навчання склала матуру - випускні іспити - і повернулася до Романівки. Там, удома, зустріла прихід большевицької армії.

Тоді стався цікавий випадок: агітатори роздавали газету "Крестьянин", а наші не дуже освічені люди, які до того ж не знали російської мови, не знали, що "крестьянин" українською "селянин", а думали, що то "християнин". Чулося: "То не може бути так зле, якщо то є християнська армія!"...

А війська все тягнулися, тягнулися через село, не зачіпаючи людей. Ну і місцеві їх не зачіпали. Інколи виносили води напитися. Ніякої радості в Романівці не було, скорше гадали: що то тепер буде? Ніби християнська армія, а большевики... А наступного дня після переходу через село червоних вояків, почали додому повертатися в'язні з польських тюрем. Якось вони розвалювали, розбивали в'язниці та визволялися. З нашого села багато повернулося. Сподівалися ми, що й брат з'явиться, та так не сталося... Незважаючи на це, люди радше сумували, але щоби хтось вітав ту армію чи тішився?.. Панувала непевність. Комуністів у нашій окрузі було мало, та й такі, що навряд чи виступали би з промосковськими гаслами, їм, навпаки, здавалося, що тепер уже не буде затиску українців, буде самостійна Україна. Траплялося, що комуністи переходили до ОУН, таких навіть до центральної пропаганди брали.

Скоро я мусила втекти з села: по-перше, брат мій десь пропав; по-друге, всі знали, що ми є патріоти, націоналісти. Отже, існувала небезпека, що нова влада мною нагло зацікавиться. Тому переїхала знову до теребовлянського сиротинця - у той, так би мовити, пансіон... Большевики сестер-монахинь нагнали звідти відразу, але хтось же мусив вести той дитячий відділ? І нове керівництво хотіло, щоб то була я. Я відмовилася, сказала, що не буду, боюся. Мене дуже хотіли зробити комсомольським секретарем. А ми, дівчатка, були такими наївними - думали, що при них можемо говорити все, що хочемо, й ризикували - ображали їх. До нас приходили у той пансіонгуртожиток по двоє-троє чоловік большевиків і влаштовували дискусії. Там нас завжди було по кілька осіб, тож було з ким дискутувати. І ми обурювалися: як це, релігію не дозволяти, переслідувати? Виступали страшенно проти Сталіна, але вони - нічого, аби тільки я погодилася вступити до комсомолу. Я сказала: "Ні, не буду нічого підписувати. Не буду!"

На той час деканом церкви, при якій функціонував сиротинець, був отець Мохнацький, також служив там отець Веселовський та пара священиків були у Теребовлі. Був ще такий там доктор Воробець, його вважали за соціаліста або навіть за комуніста, але він дуже добре ладив як зі священиками, так і з простими людьми. Доктор Воробець, на відміну від декана Мохнацького, підтримував стосунки з новою владою.

Одного разу, це був тридцять дев'ятий рік, вони разом покликали мене і сказали, що мушу виїхати, бо довідалися, що мене мають арештувати за те, що не схотіла до комсомолу, недобре висловлююся про нову владу, і дають мені квиток, щоб я нині ж виїхала до Львова студіювати медицину, а з Теребовлею пірвала. Пішла я додому пригнічена: "Не буду медицини студіювати, ненавиджу медицину, - я математику люблю. Що ж мені зробити?"

Перед тим нагнали додому сестру Діонізію. Вона мешкала раніше поблизу Львова - станція Вибранівка, село Дев'ятники, там жили ще її старенька мати, рідна сестра й уся родина сестри. Я знала їхню адресу, думаю: "Ага, добре! Не поїду до Львова, висяду у Вибранівці і піду до монахині в Дев'ятники." Отже, висідаю у Вибранівці, машерую до Дев'ятників, прихожу врешті в село і - залишаюся. Наші люди там взялися мені допомогти: якось перереєстрували, наче я в Ходорові народжена, а не в Романівці, і знайшли мені роботу - тепер мала бути директоркою школи в селі Юшківцях. Але ж я лише скінчила гімназію і не мала ніякого поняття про якусь педагогіку... Добре, буду директоркою. Зі мною ще повинен був працювати один наш чоловік - член Організації, а я ще не була в ОУН. Хоча, звичайно, знала про неї, адже брат мій був її членом, і в гімназії до нас підходили старші, і ми належали до такого юнацького гуртка, де нас вчили історії, літератури одна старша членкиня та один зі старших товаришів з ОУН. Проводили гутірки з нами то в парку, то на городі. Тобто, мене вже раніше підготовляли, а тут дають учителя - члена Організації. Невдовзі й мене приймають до неї. Усе це відбувається пізньої осені в тридцять дев'ятому році, після приходу Червоної армії.

З тої пори за весь час членства в ОУН я мала декілька псевд: колись, ще давно, до війни - "Муха", "Тирса", "Тополя", в еміграції найдовше була "Хвилею", а до останнього часу в Організації підписувалася "Корінь"...

І ось я директор школи, вчу дітей. Чого я їх вчу? А того, що знаю сама. Досліджую з ними творчість Лесі Українки, Тараса Шевченка, Івана Франка, навчаю співати українських патріотичних пісень. Отака наука.

Не судилося стати секретарем комсомольської організації.

Тим часом я записалася на заочне відділення філософського факультету Львівського університету. Час від часу їжджу до Львова. Добре пам'ятаю, що історію нам викладав сам професор Іван Крип'якевич і ми, студенти, конче хотіли переконатися, чи він є патріот. Щоби себе показав, чи він патріот чи ні. Але професор уникав прямої відповіді. Звичайно, це не було дуже розумно - збиткуватися з видатного історика.

На другий рік учителювання мені дали сільських хлопців - призовників, щоби я їх підготовляла... до війська! Треба було вчити їх ленінізму. Очевидно, що я всіх тих марксів ніколи не читала, а тому так само продовжую навчати їх літератури та патріотичних пісень. Ну, хлопці й співають. Аж раптом приїздить якийсь контролер. А ми відразу давай йому співати. І взяли таки його співом! Він собі поїхав, і знов мене, разом із тими хлопцями, лишили в спокої. То був уже сороковий рік.

Під час роботи в школі зі мною стався смішний випадок. Школа була в Юшківцях, а мешкала я в Дев'ятниках, тож із Юшківців додому мусила йти пішки, а стежка тяглася попри цвинтар. Я зі страху вмирала, але як хтось із хлопців пропонував проводити додому, то відповідала: "Ні, я сама!" Така горда була. Ну і йшла сама. Аж раз маю таку пригоду: я собі йду, вже добру частину цвинтаря минула, коли чую - за мною хтось біжить. Я тоді вже ногам даю знати і - біжу. І біжу, і біжу, вже ледве дихаю. Все, від страху сили закінчуються, і я обертаюся... "Правда", велика така газета, кимось кинута, звернулася в рулон і вітер його гнав по стежці - не якраз за мною, але в тому напрямку. Ну як уже побачила, що то звичайна газета, то спокійно пішла до хати... А ви що робитемете, як поженеться хтось?.. От і я тікала, а виявилося, що від шматка звичайного паперу.

Літературний запис здійснив
Дмитро Куделя

Початок у №13,14. Далі буде

Календар українського націоналіста

20 квітня 1991 р. - вийшов перший номер часопису Заграва", видання Стрийської РО КУН.
21 квітня 1786 р. - Катерина ІІ закріпачила Україну.
22 квітня - Всесвітній день землі.
22 квітня 1910 р. - помер Марко Кропивницький, засновник українського театру.
23 квітня - Всесвітній день книги і авторського права.
24 квітня - Вербна неділя. Вхід Господній до Єрусалима.
25 квітня 1949 р. - у Києві відкрито Державний літературно-художній музей Т. Г. Шевченка.

Видавець **Конгрес Українських Націоналістів**
Засновник **Степан Брацюнь**

Редакційна колегія **Іван Белебеха, Іван Головацький, Анатолій Погрібний, Ярослав Радевич-Винницький, Степан Семенюк**

Адреса редакції: **01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ; тел./факс (044) 279-78-08**
e-mail: **nacija@mail333.com**
www.nacija.org.ua

Адреса видавця: **01004, вул. Горького 36, м. Київ, тел./факс 235-37-61**

Головний редактор **Микола Гук**

Реєстраційне свідоцтво:
Серія **КВ № 7970** видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003р.
Передплатний індекс: **09715**
Банківські реквізити: **СПД Брацюнь Степан, р/р №26001016925980 в банку "Фінанси і кредит", ТОВ м. Київ, МФО 300131, ЄДРПОУ 2305606776**

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.

Газету видруковано у ВАТ "Видавництво "Київська правда"
Замовлення № 1267
Наклад 60000 примірників
Ціна договірна

Реклама приймається тільки від національного товаровиробника. За достовірність реклами редакція відповідальності не несе.
Відповідальність за достовірність фактів несе автор. Редакція не завжди поділяє точку зору автора. Редакція залишає за собою право редагувати і скорочувати матеріали.
Рукописи не рецензуються і не повертаються. Листування лише на сторінках газети

Наші корпункти

Вінниця	Гусар Віталій	(0432) 26-65-57
Дніпропетровськ	Береза Юрій	(0562) 93-43-45
Донецьк	Олійник Марія	(0622) 337-23-48
Житомир	Крук Микола	(8-067) 410-52-42
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35
Кіровоград	Ковальчук Григорій	(0522) 24-50-64
Київська обл.	Сахацький Олександр	(044) (297)27-5-70
Київ	Мохналь Михайло	(044) 228-63-89, 229-68-34
Луганськ	Кук Володимир	(0642) 95-59-78
Луцьк	Максимович Олег	(03322) 723935, 722142
Львів	Вовк Михайло	(0322) 38-67-63
Миколаїв	Яценьо Софія	(0512) 29-07-90
Мукачеве	Гурзан Василь	(03131) 2-25-45
Одеса	Перегінчук Михайло	(0482) 731-00-78
Полтава	Квачова Олеся	(0532) 28-053
Рівне	Кривко Ігор	(0362) 22-20-26
Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 29-77-43
Суми	Манжела Борис	(0542) 63-15-36
Тернопіль	Ткач Володимир	(0352) 22-01-71
Харків	Дяків Богдан	(0572) 16-02-18
Херсон	Лушпінський Роман	(0552) 26-50-56
Хмельницький	Вітряний Олесь	(0382) 65-32-01
Черкаси	Гафінова Любов	(0472) 45-12-05
Чернівці	Баглій Борис	(0372) 51-02-72
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81

Пишіть! Дзвоніть! Приходьте! Підтримуйте!